

Петя Пейчева

ХОРЪТ
НА
БУКВИТЕ

© Петя Пейчева, автор
© Издателство „Пропелер“, 2021
ISBN 978-954-392-653-4

Петя Пейчева

Хорът
на
БУКВИТЕ

Издателство • Пропелер •
София

Аритмия

Не е познатият, любовен трус,
от който всичко потреперва,
а аз дори без сетен дъх и пулс
по Рихтер бъдеще измервам.
Сега сърдечните синкопи
неравно връщат ритъма назад,
сверяват спомените с тона,
останал чист при всеки кръговрат.
И блусът със спокойна стъпка
превзема бавно моето сърце,
което иска да изхвъркне
без такт от този свят неподреден.

Брегове

Между нас мътна хала минава,
със затлачени думи и рев,
бреговете за миг подкопава –
всички мостове да отнесе.
Ти си стръмен, дори недостъпен,
аз съм ниска и равна, през мен
ще пробие водата и с тътен
ще ме къса парче по парче.
Ще ме влачи, но пак ще издигна
моя бент пред неспирния бяг.
Тук съм стръмна и твърда, и силна,
ти си равен на другия бряг.
Ако можем да видим еднакво
своя образ сред бистри води,
и в бездънния, плашещ ни кратер
ще намираме брод проходим.
Ако бавно се свличаме в локви
от изчезваща, суха река,
ще се срещнем най-после покорни,
в пустош – равни и ниски, без бряг.

Взрив

Вселена във вселената – не съм,
а взрив бележи нашето начало.
Къде да търся себе си – навън
или навътре в безгранично цяло?
От бездната на мрака до звезда,
която в небосклона ме примамва,
се вие стръмно стълбата-съдба,
от изгрев или адски огън пламва.
Понякога си мисля, че горя
като комета в скока си последен,
притеглена от моята земя –
да не остана само камък леден.
А друг път си мечтая за небе,
достигнато от непокорен вятър,
отскубнал корените ми навек –
да никнат и край Млечен път цветята.
Сред хаоса се губя в блясъка
като прашилка в необятен космос,
но търся своята галактика
и центъра ѝ в себе си отново.

Горчив хляб

Събрах сълзите, имам шепа сол.
Изтупах спомените до прашинка –
и плявата, и зърното добро.
Ще меся хляба пак, дано ми стигнат.

Горчи, от неизбистрена вода
след дъждовете за отровни гъби,
от клисавия залък стар, корав,
заседнал упорито в мойто гърло.

Когато шупне новата мая
и вече мириса познат предрича,
на миналото как ще устоя?
И в сладко, и в горчивото се вричах...

Дървената стълба

В Съюза на писателите има
една извита, стръмна стълба.
Не може да се мине по двамина,
изчакваш своя ред на ъгъла.
А след това се движиш сам и бавно
край дървените парапети.
Ако решиш да се огледаш славно –
дано не си строшиш крилете.
Дори са сложили преграда,
за да не падне някой отвисоко,
а от стените за награда
поглеждат първотворците ни с болка.
Тях няма да ги издържи изобщо
мизерна, дървена спирала.
Отдавна им дължим за обща гордост
най-мраморната, пищна зала,
в която нашата амбициозност
ще се подхлъзва непохватно
и ще се учи може би на скромност
като изкачва не Олимп, а кратер.

ЕВОЛЮЦИЯ

Нали сме от един и същи вид...
Понякога се губя сред тълпата,
пронизва ме до болка глас сърдит
и лакти ме избутват на земята.
Ако съседът е от стара ера,
колегата пък – само в своя свят,
къде пресечна точка ще намерим,
човекът да е като брат за брат.
Познаваме света, открит от нас,
от ларвата до змийската отрова,
от песен пъстрокрила до страха
пред челюсти на зейнала утроба.
Нали сме висши... Изборът е наш:
да полетим с ракета до звездите
или да се въргаляме в калта.
Оставяме за следващ вид следите.
От дълго време вярваме на Дарвин,
че властваме в природния ни ред.
Не е ли твърде късно или рано
да търсим автентичния човек?

Жмичка

Заставам до старата круша
и после затварям очи.
В познатите звуци се вслушвам,
сърцето ми бързо брои.
„Едно“ – и се пръснаха всички,
след „две“ чувам техния смях.
Със спомен за детски ръчички
обгръщам дървото сега.
На двора пред родната къща
не свършва онази игра.
За нея ли тук се завръщам,
знам всички потайни места.
Да чуя гласа пак на мама
и стъпки на татко зад мен,
да вярвам в красива измама,
че вечен е нашият ден.
Отварям очи. „Три“ – и идвам.
Къде сте се скрили сега?
Приятели мои, най-свидни,
аз себе си търся след вас.

Забранената Коледа

Прегръдките сега са забранени,
целувките са още по-опасни,
празнуваме напук, но разделени –
по две семейства в домовете частни.
Аз чий съм всъщност, от кое семейство?
Нали на баба съм момчето сладко!
А леля – знам, че тя ѝ е детето,
пък каква е момичето на татко.
И кучето съвсем ще се обърка,
набързо ще избяга при съседа,
там с пудела му има близка връзка –
не е забрана в никоя наредба.
Отсреща ресторантите са празни.
Ще пеem шумно с танци на балкона.
Съседите ни няма да се дразнят –
това е обща, позволена зона.
Участва даже батко от чужбина
със своите приятели – петима,
о, те са повече от две дузини,
но днеска толкова е допустимо.
Ще дойде Коледата – тиха, свята,
не може никой да я забранява,

по всички паралели на земята
с надежда и любов ще озарява.
Ще ни прегърне – твърде многобройни,
като семейство ще ни благославя.
Аз чий съм – от онази обща зона,
в която Коледата ни сродява.

Историческа грешка

Историята се задъхва
от непосилния товар
и грешките на стари влъхви,
пропуснали абзаца цял
за светлото ни бъдеще,
което беше подменено
с измамни, сладки сънища
до време неопределено.
Обозите на миналото
неспирно вдигат шум и прах,
илюзиите са загинали,
останал ни е само страх.
За гузната ни съвест няма
спокойствие и светлина,
изплуват пазените тайни –
светът е малък за това.
Историята често бърка
субектите с обектите,
победите с цена на търг са
и без герои в сметките.
За гузната ни памет няма
забравя и спасение,
че знаем грешката голяма –
човекът, с извинение.

Йордановден

Подхвърлен кръст, а после надпревара,
кипи водата от човешките тела,
не търсим ли изгубената вяра
и голо его в скрити, Божии дела...
Ако прозрем в явлението чудно,
че няма да сме слаби и сами в света,
че някой ще ни пази от заблуди,
кръщавайки ни с името на мъдростта –
ще бъде празникът пречистващ, дръзнал
да стане светла вест за здраве и за хляб.
Отдавна кръстът ни не е замръзвал
и чакаме сред люта зима ясен знак.

Кълбото

През дългите, есенни вечери вкъщи,
плета и разплитам житейските нишки,
изпуснати бримки ловя и се мръщя,
защото личат всички грешки предишни.

Животът на всеки е възел до възел.
Търпение трябва за шарка красива.
А после разбираш – краят ни свързва,
върти се кълбото, не свършва, не спира.

Любовен шахмат

Любовта ми не е черно-бяла,
подравнена, в затворен квадрат.
Затова ли не е оцеляла,
разпиля се в палитра от цвят.
Наблюдавах безличните пешки
как се жертваха първи без бой,
предоволни от своите грешки,
безразлични към общия строй.
Цяла армия – топ, офицери
и летящите, верни коне,
устремени към своите цели
за победа на вечни царе.
А цариците винаги две са
и очаквайте пълен обрат,
за корона разменят се лесно,
шах на царя, предателство – мат.
В тази умна игра има сила
и надмощие с мисъл напред,
но къде любовта се е скрила
между бяло и черно поле?
Нямах свита и трон, офицери,
не получих палат и парад.

Любовта ми покой не намери,
много битки загуби и – мат.
Но житейските ходове следват
неизвестни за нас правила.
Не играй за облог и победа,
продължи – няма пат в любовта.

Микеланджело

Самичък срещу планина от мрамор,
със смелостта си да я покори,
да я превърне в жива плът и с длани
божествена искра да разгори.
Живял с вода и въздух с прах от камък,
той стана част от вечната му твърд.
Пред него се смиряват даже папи
и простосмъртните за страшен съд.
Със сила на Мойсей и роб, въстанал,
без миг покой и нежна пиета,
като Давид непоклатим остана,
улучил с прашката си вечността.

Негово Величество Животът

За всяка стъпка си му длъжен,
за всеки дъх и поглед надалеч,
но не допускай да те лъже,
че си слуга и шут с безгласна реч.
Бъди му верен и до края
очаквай слънце в утрешния ден.
За всяко мъничко начало
със силата ще си възнаграден.
Понякога ще те помилва
за грешка непростима и вина.
По-често с волята си силна
ще иска точно твоята глава.
Не се сърди, не се предавай,
не падай ниско пред небесен трон,
защото ти си господарят
на всеки миг от земния ни дом.

гледало за обратно виждане

Очите ти са в огледалото пред мен,
изплъзват ми се, както бяга пътят.
Той има само утрешния, кратък ден,
а ние през годините се лутахме.

И ти ли се обръщаш за посоката,
оглеждаш се за миналото-преследвач,
за пътен знак, пропуснат, и ръка за стоп –
ще видиш мене на седалката отзад.

Послепис

Писмата ми пристигат преди теб,
ти сам отгледа този гълъб,
долитащ пръв на всеки нов адрес
за скритото в дланта ти зърно.
Ще обикаляш чужд и непознат,
без някъде да пуснеш корен,
а накълваната до кръв душа
за зрънце обич ще се моли.
Ако не дойде твоят знак крилат,
то значи, че си сбъркал пътя.
Понякога с обръщане назад
се вижда върната посока.

П.П. Светът не е чак толкова голям
и тъй опасен, ако знаем
къде е мястото ни – точно там,
където някой ни желае.

Райската градина

Да можех да отида в Райската градина...
Дали е още там дървото с онзи плод,
от който участта греховна ни застигна,
преследвайки до днес човешкия ни род?
Змията ще ме пусне, пак ще ме подмами,
отдавна ме очаква да се върна с гняв,
готова със съблазни, с новите капани
за любопитството и женския ми нрав.
Ще искат да се моля и разкайвам вечно,
да бъда само кост от замисъла висш...
Ще бъда кост, която в гърлото им пречи,
когато ме обричат на живот с лъжи.
Дали е още там дървото забранено?
Сама ще си отида, но сега ще знам
защо за грях е любовта ни обвинена,
наказана да страда, с болка или срам.

Сеч

Дърварите разчистиха гората
от старите, изгнили вече пънове,
от сухи клони, спрели светлината,
изскубнаха шубраците до дъното.
Разбягаха се техните стопани,
пищяха птиците над паднали гнезда,
оголи се самотната поляна,
пътеките без цел загубиха следа.
И всичко за едно-единствено дърво –
в простора си да стигне до небето,
на цялата земя да се опре само
и да го виждат всички отдалеко.
В забързаната сеч не мисли никой
къде от мълниците ще се заслони
и как порой към пропаст ще го тика
без коренищата на миналите дни.
Не виждаме гората, а дървото...
Отдавна в нейния пожар сами горим.
С изпепелена памет, после гордост,
ще бъде много късно, за да се спасим.

Тъмната страна

Граблива птица – спусна се нощта,
разпери дълги, есенни крила.
Денят в мъгливата си пелена
пак се смали, проплака и заспа.
До утрото е сън без брегове,
ще пренарежда зимните звезди,
да му напомнят лятното небе,
което среща слънце и луни...
До утрото е мисъл без предел –
защо сред мрака губим своя лик,
без смелостта и силата, без цел,
се лутаме самотни до светлик?
С какво ли тъмната страна държи
душата ни като заложница,
нима близъкът, нероден, дели
живота ни със скрита ножница?
Дали съм Каин в мрака на нощта
или ще ме погуби братски гняв?
Побързай, утро, и със светлина
разкъсай дългия кошмар, лукав!
Денят започва бавно да расте
и ще повдигне цялото небе,
Земята сменя своето лице,
неотделими в нас са нощ и ден.

Убежище

Трупаме, влачим, без дъх е светът,
празно местенце съвсем не остана.
Вече не виждаме слънце, цвета,
хванати в сивия смог на капана.
Скрит хоризонт и посоки без смисъл.
Бягаме даже от родния дом.
Кой на безпътица ни е орисал,
дебне отвсякъде Армагедон.
Нашата Гея със смут ни отблъсква,
ние я плашим като пришълци.
Вкопчени здраво в предсмъртна прегръдка,
скоро завинаги ще замълчим.
Някои купиха пътни билети,
искат живот в по-добри светове.
Има ли там, на далечни планети,
ново убежище за грехове?

ИКЦИЯ

Успехът ни превръща в марионетки
на собствената ни амбиция,
на чужди планове, интриги, сметки...
Заменяме мечта за фикция.
Когато вече имаме предметите
и славата, и поста заплатен,
навярно ще усетим, че от себе си
изгубили сме мъничко поне.
От детската кутия за съкровища
изчезнали са всички чудеса,
героите, истории за подвизи,
стремежите ни към добри дела.
Ако останало е нещо истинско,
с което трепват нашите сърца,
успехът няма дълго да ни липсва,
ще дойде неочаквано при нас.

Хорът на буквите

Светликът от монашеска обител
достигна чак до папския олтар.
Пресвята мъдрост дръзко се провикна:
„Не са ли слънце, въздух общий дар!“.
За двама братя с Божия повеля
започна трудният и златен век,
за който власт и вяра вдигат жезъл —
да бъде словото ни с мощен ек.
Кънти до днес, понякога в молитва,
а друг път в песен, клетва или зов,
до Космоса неудържимо литва,
но всъщност е в сърцето като код.
Неспирен химн, съдбовен хор звучи
и буквите ни сочат бъднините.
Сияят гордо детските глави
с корони, украсени от звездите.

Циркът от детството

Замина циркът...

Отнесе мигом всички свои чудеса.

Светът си тръгна, но разкри магия

и вече може да пристигне есента,

научила за тайната му сила.

Ще спусне ниско купола небесен,

по тънкоструйните въжета на дъжда

жонглират птиците с криле и песен,

догонвайки кервана, светещ сред нощта.

В кръга, останал след манежа приказен,

танцува вятърът танго с афиша,

проблясва паднала звезда от ризата

на клоуна унил, с перука рижа.

Замина циркът...

Ще чакаме до другата година,

запазили звездичката от детството.

Додето въртележката я има,

магията му още в нас ще действа.

Човекът-птица

На Веселин Ханчев

Вътре в мен има птица, спасена от теб.
Тя е взела от твоята сила.
Следва същия път, вдъхновен от небе –
там, където смъртта не достига.

Сред онази гора, окована от лед,
още бродят студените сенки.
Продължават сражения. Вяра и чест
пак пулсират в човешките вени.

Най-достойните крият своите рани,
саможертвата, болката, рими...
Топлината им и след тях ще остане,
за да има криле несломими.

Шепот

Какво ми каза? Вятърът отнесе
признания след паднали листа.
Не искам да остане тази песен
в хербария ронлив на любовта.
Я повтори... Прибоят заглушава
изречените клетви и мечти.
Вълните ще се връщат, заличават
нетрайни, грешни стъпки и лъжи.
Не чувам пак, а тук е много тихо,
сами сме сред смълчана планина.
Извикай силно, ехото е скрито,
но дълго ще свидетелства за нас.
Дъждът нашепва кротко с твоя глас,
донася песен, спомен на вълни...
Повтаря ехото, но зная аз
какво ми казваше във всички дни.

Щипка звезден прах

Скрити зад тезгяха на живота,
тайничко се взираме в звезди.
Не, не всичко тук е само стока,
наши са безплатните мечти.
Често на везните натежава
делничната проза с малко страх.
Има избор – мога да добавя
мъничката щипка звезден прах.
Тегли ни Земята, за да крием
най-големия човешки грях:
вече е научен факт, че ние
сме направени от звезден прах.

ЪГЪЛЪТ НА СЛАВАТА

Обикновено в задните редици –
това е, мисля, мястото ми в залата.
Оглеждам се за истински класици,
те знаят, че последна идва славата.
Тогава вече могат и без нея,
намерили са себе си и смисъла,
смирени от годините, на кея
пред мъдрата река, и тях орисала.
Шумът и суетата са забравени,
останали са думи върху мрамор.
И онзи славен ъгъл – достойние
на вечността, в абатство старо.
Пак някой там, отпред, ще парадира,
но даже и без мраморен пиедестал,
прожекторът ще търси и намира
непреходното в ъгъла на скромността.

Ъ – що за буква?

Каква е тази буква
и за какво ни служи?
Та тя дори без звук е,
за азбука – ненужна...
Нарекли са я „малък“,
не е ли вече ясно,
че с този знак накрая
приключихме негласно.
Но като всяко нещо,
отхвърлено без полза,
в моментите горещи
ни липсва този образ,
че нежната му сила
речта омекотява,
омразата прикрива,
а любовта дарява
с най-милото си „ьо“
и името ни става
мелодия и зов
на азбуката цяла.

Юзди

Юзда за езика ми? Трудно, но мога.
Юзда за сърцето? Едва ли, ще спре.
Отдавна преследвах с ласо народа –
не стана покòрен и по-укротен.
Недей ме обвързва с юзда в любовта ни,
ще удрям с копита, ще паря с искри.
Най-здравата връзка – прегръдка на двама,
свободна остана, живота държи.
Не можем след толкова много години
да спрем да опъваме поводи в нас.
Не вярват човеците в своите сили,
не искат да бъдат велики без власт.
Просторът ги плаши, защото ръцете
не стигат да сграбчат земята докрай.
Отвъд хоризонта отлитат крилете,
откъснали мъничко наша душа.

Ясен отговор

Много дълго вървях, много питах.
Цял живот – от въпрос до въпрос.
Бих си тръгнала вече, но липсва
най-последният отговор, прост.
Колко искрени думи остават
след безименни, наши дела?
„Препминава световната слава“,
тя не пита, тя бърза сега.
И защо да я гоним суетно,
щом е преходно всичко до днес,
а местата за утре – заети?
Още питам... Но без интерес
към себичната самоизмама,
а с надежда, че има у нас
нещо истинско, малко-голямо –
да живеем, надмогнали страх,
да обичаме въпреки всичко!
И каква по-добра яснота:
има смисъл, че част сме логична
от въпроса за тази земя.

Съдържание

Аритмия / 5
Брегове / 6
Взрив / 7
Горчив хляб / 8
Дървената стълба / 9
Еволюция / 10
Жмичка / 11
Забранената Коледа / 12
Историческа грешка / 14
Йордановден / 15
Кълбото / 16
Любовен шахмат / 17
Микеланджело / 19
Негово Величество Животът / 20
Огледало за обратно виждане / 21
Послепис / 22
Райската градина / 23
Сеч / 24
Тъмната страна / 25
Убежище / 26

Фикция / 27
Хорът на буквите / 28
Циркът от детството / 29
Човекът-птица / 30
Шепот / 31
Щипка звезден прах / 32
Ъгълът на славата / 33
Ъ – що за буква? / 34
Юзди / 35
Ясен отговор / 36

Петя Пейчева

**Хорът
на
БУКВИТЕ**

*Българска
Първо издание*

Предпечатна подготовка Митко Ганев

Формат 84×108/32

Печатни коли 2,5

Издателство „Пропелер“

София, тел. 0888 495 688

Печат „Диджитал Принт Експрес“, София